Reforma operística de Gluck e de Mozart

Evelia García Fernández

- O comezo da reforma operística coincidiu co nacemento do estilo expresivo.

- Cando algúns compositores italianos comez aron a tentar
seriamente poñer de acordo a
ópera cos cambiantes ideais demúsica e o t eatro, os seus esforzos dirixíronse a facer máis
natural toda a súa disposición, facendo as s eguintes reformas:

- Flexibilizar a estrutura da ópera.
- Volver máis profundamente expresivo o seu contido.
- Descargar a ópera de axilidades.
- Facela máis variada en materia doutros recursos musicais.
- Non se abandonou o aria dá capo, senón que foi modificada.
- Alternar máis flexiblemente arias e recitativos, para facer avanzar a acción con maior rapidez e realismo.
- Utilizar en maior proporción o recitativo acompañado.
- A orquestra volveuse máis importante.

GLUCK:

- A síntese dos estilos francés e italiano foi o bra de Christoph Willibald Gluck (1714 1787).
- Comezou escribindo óperas no estilo italiano convencional, aínda que se sentiu f ortemente afectado polo movemento reformista da década de 1750.

- No prefacio da súa ópera Alceste expresa as bases da súa reforma operística:

- Eliminar os abusos que habían deformado a ópera italiana, e confinar á música á súa función adecuada de servir á poesía na expresión e ás situacións da trama, sen consideración algunha coas trilladas convencións do aria dá capo nin co desexo dos cantantes de exhibir as súas habilidades na variación ornamental.
- Converteu a abertura en parte integrante da ópera.
- Adaptou a orquestra aos requirimentos dra

- No seu estilo asimila o donaire melódico italiano, a seriedade alemá e a pomposa magnificencia da tragédie lyrique francesa.
- Xurdiu entón unha verdadeira batalla verbal coñecida na historia como a querelle deas bouffons (querela dos bufóns), motivada pola presenza en París dunha compañía operística italiana que representaba óperas cómicas (opere buffe).
- A obra mestra de Gluck, Iphigènie en Tauride, estreouse en 1779; é unha obra de grandes proporcións que posúe un excelente equilibrio entre o interese dramático e o musical, e a que se utilizan todos os recurs

MOZART:

- Wolfgang Amadeus Mozart (1756 1791) naceu en Salzburgo (actualmente Austria). O seu pai, Leopold, era violinista e compositor.
- Desde a súa máis temperá infancia demostrou un talento musical tan prodixioso que o seu pai abandonou toda outra ambición para consagrarse á educación do neno e a exhibir as súas habilidades nunha serie de viaxes que aos poucos lles levou a Francia, Inglaterra, Holanda e Italia, así como a Viena e ás principais

- A súa obra chegou a ser unha síntese de es tilos nacionais.
- Mozart posuía un fino instinto teatral e pen saba moi a fondo os temas aos que había de poñer música.
- A súa preocupación púxose de manifesto d e maneira clara en canto o músico comezou a adquirir unha certa madurez (ao redor dos 25 anos) e abandonou a estrita dependencia á que lle sometían ata entón as modas e as impos icións derivadas dos encargos.
- Os libretos que Lorenzo dá Ponche escribiu para Mozart elevaron á ópera bufa a unha categoría literaria máis alta ao outorgarlles unha maior profundidade aos

- A penetración psicolóxica de Mozart e o seu xenio para a caracterización mediante a música igualmente elevaron o xénero a un novo grao de seriedade.
- A caracterización dos personaxes realízase non só mediante as arias, senón grazas aos dúos, tríos e conxuntos de moit os participantes.
- Ademais, nos finais concertados combínase o realismo coa acción dramática que se desenvolve e unha forma musical soberbiamente unificada.
- A orquestración, e especialmente o uso dos instrumentos de vento, adquiriu un papel importante na delineación dos personaxes e situacións

- As súas óperas máis importantes son as qu e compuxo no período vienés:

- Rapto do Serrallo
- https://www.youtube.com/watch?v=PI9-ycoNjzQ
- Vodas de Fígaro
- https://www.youtube.com/watch?v=t_BVavRO95c
- Don Giovanni
- https://www.youtube.com/watch?v=nV1yNgiEvIQ
- Così fan tutte
- https://www.youtube.com/watch?

- Existe unha relación entre a acción desta ó pera e os ensinos e cerimonias da francmasonería. Nesta obra, Mozart tece en novos deseños os fíos de todas as ideas musicais do século XVIII: a opulencia vocal de Italia, o humor p opular do singspiel alemán, a aria solística, o conxunt o bufo, un novo tipo de recitativo acompañado, solemnes escenas corais e mesmo unha resurrección da técnica do preludio coral barroco, con acompañamento contrapuntíst ico.